

Беатификација др Алојзија Степинца прво је отворила код Срба питање његове беатификације и светаштва. Да ли је ово признање за извршен покољ и покатоличење православних ради промене њиховог цивилизацијског и националног идентитета или због мучеништва којег није било јер је у затвору живео нормалним животом једног калуђера. Није мучен ни малтретиран, и по извештају америчке комисије, него је умро од леукемије.

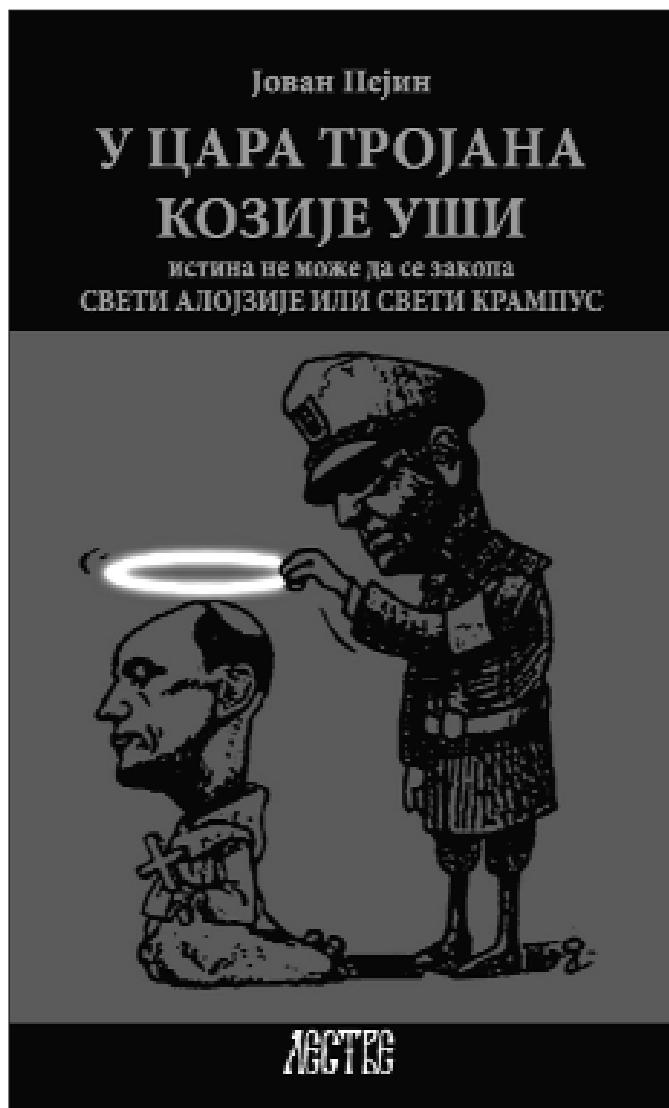
Срби знају да су свеци посвећени као заштитници градова, деце, убогих, путника или сељака. Постављају питање чији заштитник може да буде Степинац? Може ли се мучеништво Степинца изједначити са мучеништвом владике Николаја Велимировића или српским новомученицима, жртвама у Јадовну, Јасеновцу, на Пагу или Госпићу, крашким јамама, бунарима, усташким затворима и логорима? Шта од мучеништва Степинца остаје када му се одузме вештачка, тачније, лажна харизма? Да ли ће медији, чланци и посебна издања под надзором Каптола и бискупа Цркве у Хрвата да имају људску, моралну и хришћанску вредност?

ДА ЛИ СВЕТИ

Одговор је једноставан, одлука папе Војтиле о беатификацији контроверзног надбискупа /кардинала Алојзија Степинца је више део става да се угоди хрватској кроатонацистичкој поткултури као култури, него хришћанству латинског обреда.

Одлука папе Франциска да се утврди право стање ствари око надбискупа/кардинала Степинца је прилика да се након седамдесет година утврде мотиви геноцида и покушај да се уништи цео један народ од стране другог.

Папа Франциско, очигледно, не прихвата унапред порицање одлучујуће улоге надбискупа Степинца у планирању и спровођењу геноцида над православним Србима који је извела Црква у Хрвата са верном паством и надбискупу „верних усташа“. Заглушујућа вербална и писана негација злочина апологета др Алојзија Степинца није довољна да умањи његове заслуге за злочин због бројних писаних сведочења и материјалних трагова који су сачувани у савременој Хрватској и на територијама које је НДХ држала под окупацијом.

Случај Степинац је за Србе као поручен у време када Јевреји испитују корене антисемитизма и домете холокауста. Степинац, надбискуп града Загреб и председник Бискупске конференције цркве у Хрвата уживао је највиши статус и ауторитет међу римокатолицима у Југославији од 1934. год. па до смрти! Док је уживао овај статус, дешавали су се злочини а он је ћутао. На крају да поменемо да 1945. год. није био задовољан нестанком НДХ, него је у име усташке владе водио преговоре са Савезницима да НДХ остане у ратним границама са окупираним српским територијама на којима је извршен геноцид над Србима. На крају, незадовољан нестанком НДХ, наставио је сарадњу са усташама који су илегално деловали и обновили тероризам у земљи са циљем сецесије Хрватске.

Од Цркве у Хрвата папа тражи да преиспита све што Степинчеве активности од 1941. до 1945. год. које Каптол покушава да замени каритативном делатношћу до 1941, па за време кроатонацистичке НДХ чије је стварање, са радошћу дочекао и поздравио, а затим се активно укључио у борбу за одржање ове ратне државе.

бездушног које са хришћанина скида знак човека који је умро на крсту за спас људског рода. У *Јеванђељу по Матеју* постоји девет кругова блаженства, осам се подвлаче док се девети сматра да понавља претходних осам. Данте је, случајно или намерно, паралелно са блаженством, правио девет кругова пакла у „Божанственој комедији”. У сваки круг је сместио „блажене”, грешнике и праведнике. Да је живео и стварао од 1941. до 1945. год. у деветом кругу пакла вероватно би сместио Степинца са светачким ореолом „блаженика” тако да би Црква у Хрвата и њена паства имала свеца из пакла што је овај „блаженик”, грешник у суштини био и остао.

Црква у Хрвата, Каптол, гледа на Степинца као на личност која је имала утицај на паству. То је тачно! Али, питамо се какав је резултат његовог утицаја на организацију „Чиста католичка акција” коју је водио, свештенике, редовнике, на војнике домобране и војну елиту хрватске усташе?

Резултат његовог утицаја је смрт људи, жена, старих и деце, око милион душа.

Ко и зашто ствара лажни култ Степинца?

АЛОЈЗИЈЕ ИЛИ СВЕТИ КРАМПУС?

Каптол тврди да је Степинац спасавао Јевреје у НДХ, а резултат његовог рада је толики да су Јевреји скоро нестали. Исто тако „спасавао” је и Србе, којима је понуђена алтернатива да се одрекну православља и имена, односно идентитета, националног и цивилизацијског, да прихвате римокатолицизам, протестантизам или – ислам, само да не буду више православни. Тачно је савременим речником речено, да је са тијаром на глави, Светим писмом и крстом у руци вршио злочин против религије, људских права и слободе као ирационални пркос хрватског национализма и израз политичког и војног успеха усташа и Мачекове ХСС и изазвао цивилизацијску катастрофу под заштитом Вермахта, додатно уживајући при томе подршку папе Пија XII. Интервенисао је за појединце код усташких првака преко посредника, а ако интервенција није успела, није он био крив, учинио је шта је могао. Појављује се као лажов. Крив је!

Канонизовати Степинца значи рушити у хришћанству појам светитељ – мученик и просветитељ. Значи још и окретање примитивном схватању хришћанства оног формалног,

Одговор на питање није тежак. То је она средина у Каптолу која је тесно повезана са кроатонацизмом, која се идентификује са њим и која утиче на стварање усташоидних странака у савременој Хрватској преко којих утиче на световну власт.

Овим утицајем потврђује легитимитет НДХ над окупираним српским територијама и тада успостављеним границама! Ово је суштина „блаженика” и светаштва Степинца – обична политичка превара, али опасна!

Поред тога, светаштво Степинца које проповеда Црква у Хрвата није само политичка превара Римској цркви и хрватској јавности, већ је средство да се Хрвати и римокатолици српског језика, боље речено „нови Хрвати” не пробуде из кроатонацистичког сна, да се не упознају са његовим злочином нечињења у времену када је био моћнији од самог вође усташа Анте Павелића.

О насиљу Хрвата као народа, које је изазвало спонтани устанак Срба још док је рат трајао између Осовине и Краљевине Југославије, речено је: „...Али на територији Независне Државе Хрватске почело се дешавати нешто незапамћено и незабележено у историји, пљачка и масовна убиства српског народа. Док су Срби 1918. године ставили у службу југословенске мисли и хрватског народа своју победу и свој углед, дотле су Хрвати, пошто су се после 800 година нашли први пут у једној слободној држави, учинили свој први гест према Србима, побили су их више од 700.000:

овај колективни злочин био је извршен с чудовишном намером да се тако коначно учврсти хрватска премоћ у областима насељеним Србима. Историја света нема равног примера истребљења једног народа, ни по упорности којом га је непријатељ уништавао, ни по дужини трајања којим га је вршио, ни по свирепости како га је изводио. Подаци који су прикупљени са разних страна поклапају се у процени броја побијених Срба и достижу цифру од 700.000.

Са хрватске стране ти догађаји се не посматрају са потпуном озбиљношћу. Они се приписују вишој сили, некој врсти судбине, жалосним инцидентима преко којих треба прећи сунђером. Просто се каже: „Криви су Павелић и његове усташе.” Заборавља се да нису Срби убијали сами себе, да их је неко убијао, да је неко наређивао те покоље, да их је неко извршавао, да их нико није спречавао или се бар бунио против њих. У свим селима и градовима нашло се стотине чак хиљаде Хрвата који су учествовали у овим покољима над Србима. То су били активни извршиоци, али пасивност хрватског народа је исто толико жалосна као и сам злочин.

Надбискуп загребачки Степинац је ћутао док су његови свештеници, редовници, ни редовнице нису биле изузетак, спроводили крваву оргију над Србима. Утврђено је да је око 1700 свештених лица вршило злочин.

Истина не може да се закопа! Припремио је! Знао је! Крив је! Осуђен је!

Јован ПЕЈИЊ

^{*)} крампус (аустр. нем Krampus) покр. ђаво, баук (у причама за децу); ругоба, наказа

ЛИЧКИ МУЧЕНИЦИ

Стрељају и сад на свим пољима,
Поред свих пута стоје вешала;
Падају бољи све за бољима,
С тлом српским крв се српска мешала.

Кроз ноћ се редом цркве зажаре
- Свечи су с нама злочин поднели;
Свуд по путевима слепи стражаре,
И очи су им други однели.

Свима су беле руке пребили,
Да их у небо не би дизали,
Свету реч српску свуд су требили,
Као хијене крв су лизали.

Свуд су с крстом војске ходиле,
Пратили с цркве звучни звонови;
И с молитвом су вођи водили -
Ога про nobis хуче долови.

А осветник је жртву пратио!
За мучеником иду хероји!
Пут невиних је Бог позлатио:
Само се гробље жртвих преброји...

Јован ДУЧИЋ

